

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ هَلِيبَ أُمَّتِكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاقْبَلُونِ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

إِنَّ الْمُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبَيْتَانِ، يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا.

ÖRNEK ÜMMET OLABİLMEK

Cumanız Mübarek Olsun Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, şöyle buyuruyor: **“Doğrusu sizin ümmetiniz yani İslam ümmeti bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyleyse bana ibadet ediniz”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Müminlerin birbirlerine olan bağlılığı, birbirine kenetlenerek inşa edilmiş bir binanın tuğlaları gibidir.”**²

Kardeşlerim!

Sahabeden birkaç kişi, Mescid-i Nebevi’de kendi aralarında sohbet ediyorlardı. O esnada sahabeden Selman, mescide girdi. Bunun üzerine sohbet etmekte olanlardan birisi yanındakilere sırayla “aileniz, soyunuz sopunuz nedir?” diye sordu. Sohbet halkasında bulunanlardan her biri kendi ailesini, soyunu sopunu överek zikretmeye başladı. Nihayet bu şahıs, Selman’a dönerek “Senin soyun sopun, sülalen nedir ey Selman?” dedi. Aslında bu soruyla onu zor durumda bırakmayı arzuluyordu. Zira onun Selman’la arasında şahsi bir problemi vardı. Herkes Selman’ın ne diyeceğini merakla beklerken şu ibretlik sözler döküldü dilinden:

أَنَا سَلْمَانَ ابْنُ الْإِسْلَامِ Ben İslam oğlu Selman’ım.

كُنْتُ صَالًّا فَهَدَانِي اللَّهُ بِمُحَمَّدٍ Ben dalaletteydim, Allah beni Muhammed Aleyhisselam ile hidayete erdirdi.

كُنْتُ فَقِيرًا فَأَغْنَانِي اللَّهُ بِمُحَمَّدٍ Ben fakirdim, Allah beni Muhammed Mustafa’yla zenginleştirdi.

كُنْتُ مَمْلُوكًا فَأَعْتَقَنِي اللَّهُ بِمُحَمَّدٍ Ben köleydim, Allah beni Muhammed Mustafa’yla özgürleştirdi.”

Bu konuşmaları duyan Hazreti Ömer topluluğun yanına gelerek, “Benim kim olduğumu, benim de soyumu sopumu öğrenmek ister misiniz?” diye sordu.

Ve sonra dedi ki: “أَنَا عَمْرُ ابْنُ الْإِسْلَامِ أَخُو سَلْمَانَ ابْنِ الْإِسْلَامِ” Ben de İslam oğlu Ömer’im, İslam oğlu Selman’ın kardeşiyim.”

Kardeşlerim!

Din-i Mübin-i İslam, iki büyük temel üzerine inşa edilmiştir: Birisi tevhit, diğeri vahdettir. Tevhit, Allah’ın

birliğine imandır, Allah’ın vahdaniyetini ikrardır. Kur’an-ı Kerim bir tevhit kitabıdır. Bütün peygamberler ve Hatemü’l-Enbiya Muhammed Mustafa (s.a.s), bir tevhit peygamberidir. Allah’ın bize farz kıldığı bütün ibadetler; namazımız, orucumuz, haccımız, kurbanımız, zekâtımız, her biri birer tevhit eylemidir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Tevhitten sonra en büyük temel ilke vahdettir, müminler arasında birliktir. Birlik olmadan ümmet olmaz, ümmet olmadan tevhid olmaz. Tevhid ve vahdet olmadan da Yüce Rabbimizin, şu âyet-i kerimesinin gayesi gerçekleşmez: **“Siz, insanlar için var kılınmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyarsınız ve siz Allah’a iman edersiniz.”**³

Aziz Müminler!

Bu âyet-i kerime bizlere göstermektedir ki; İslam ümmetinin en büyük gayesi, yeryüzünde iyiliği egemen kılmak, kötülüğü ortadan kaldırmaktır. Her daim ahlak, adalet, fazilet ve iyiliğin yanında yer almaktır. Her türlü kötülüğün, şerrin ve batılın karşısında durmaktır. Nerede bir zulüm, bir haksızlık, bir adaletsizlik varsa ona engel olmak için gayret göstermektir. Zira bu güzellikler, Rabbimizin övgüyle söz ettiği en hayırlı ümmetin vasıflarıdır.

Aziz Kardeşlerim!

Tevhide karşı en büyük günah, en büyük zulüm şirkittir. Allah’a ortak koşmaktır. Tevhidi bozmaktır. Allah’ın vahdaniyetini ikrardan, O’na imandan yüz çevirmektir.

Vahdete karşı en büyük günah ise tefrikadır. Ümmeti bölmektir. Ümmeti parçalamaktır. Bozgunculuk yapmaktır. Ümmetin arasına fitne, fesat ve nifak sokmaktır. Asabiyet, kin, öfke, nefret, gibi cahiliye kalıntılarıyla kardeşleri birbirine düşürmeye çalışmaktır.

Kardeşlerim!

Bugün müminler topluluğu olarak ümmet bilincini yeniden inşa etmeye ihtiyacımız var. Bugün İslam coğrafyasında barış ve esenliği, şefkat ve merhameti, hak ve hakikati yeniden egemen kılmaya ihtiyacımız var. Unutmayalım ki, örnek ümmet olabilmenin yolu gönülleri bir, gayeleri bir, samimiyet ve sadakatle bezenmiş kardeşler olmaktan geçer.

Aziz Kardeşlerim!

Hutbemizi şu duayla bitirmek istiyorum: **Allah’ım! Bozgunculuktan, düşmanlıktan, münafıklıktan, ihanetten ve kötü ahlaktan sana sığınırız. ⁴ Bizleri bu kötülüklerden muhafaza eyle!**

Ümmeti Muhammed’i yeniden ve ebediyen aziz bir ümmet eyle Allah’ım!

¹ Enbiyâ, 21/92.

² Buhari, Salat, 88; Müslim, Birr ve Sıla, 65.

³ Âl-i İmran, 3/110.

⁴ Ebû Dâvûd, Vitr, 32.